

Voor Zepce linksaf het heuveltje op

Tussen Sinterklaas en de kerstman ging het 3e peleton Alpha-compagnie van het Transportbataljon naar een dorpje net voor Zepce. De chauffeurs waren blij dat ze weer konden rijden. Ze leverden niet alleen humanitaire goederen als meel en spijsolie, maar ook kleren, speeltjes en snoepgoed.

De weg naar Zenica is een geasfalteerde weg waar op zich niet veel bijzonders gebeurt. Het leven heeft zich dan ook veplaatst naar de weerszijden van de route. Daar is een Bosnische wereld te vinden van zwaar beladen paarden en ezels en zelfgemaakte vervoersmiddelen die nog van ver voor de middeleeuwen zijn gedateerd. De winter is nog niet tot haar koudepunt gekomen. De mensen langs de weg zijn dan ook met name in de weer met het verzamelen van hout. Met de dag worden de glooiende heuvels meer ontbost. Mogelijke erosie en lawinevormingen zijn problemen voor later. De Bosniërs kijken op dit moment niet verder dan een koud jaargetijde. En wie kan het ze kwalijk nemen. In ieder geval niet de transporteurs die zich over de radio alleen maar afvragen of ze nu moeten uitwijken voor een stel paarden of een stel ezels. Onder hun gigantische last zijn niet meer te zien dan enige vier-tallen benen of poten.

Gezuiverd

Voorbij Zenica en net nog voor Zepce, een stad bijna omsingeld door Servische troepen, verlaat het konvooi de asfaltweg en bedwingt een klein heuveltje. Een probleemje ontstaat als de bedrading over het modderig weggetje te laag hangt voor de vier-tonners en de Britse pantservoertuigen.

Vlot halen enige krijgers de kabels craf en het konvooi vervolgt zijn weg naar boven. Op het eerste gezicht heeft de reis zin. De mensen hier kleden zich in de raarste combinaties: waarschijnlijk hun laatste kleren. En rond het warehouse zijn erg veel dorpe-lingen aanwezig. Diegenen die hebben geholpen met het lossen van de lading verdienen een zak meel. Een aanbod dat niemand wil afslaan. Bestond het losteam vorige week alleen uit in lange jurken en met hoofddoeken getooide vrouwen, de samenstelling is nu tot teleurstelling van de transporteurs gemengd. De mannen laden de zware zakken meel uit, de vrouwen de vaten spijs-olie. De bevolking is ronduit vriendelijk, maar toch schrikken sommigen van wat ze in hun omgeving zien. Het dorpje is duidelijk gezuiverd. Niet alleen staat er onderaan de heuvel een uitgebrand kerkje, maar ook zijn alle huizen met puntaken (in een niet-moslim stijl gebouwd) leeg of gebruikt als opslagruimte voor hout.

Shaggy draaien

Bij het warehouse zijn er maar vier los-punten. Rustig wachten de overige vier-tonners in een rij op hun beurt. Een goede

gelegenheid om de lokale bevolking te ontmoeten. Tot hun grote verrassing zijn zelfs in dit afgelegen dorp nog een aantal mensen te vinden die goed Duits spreken. Geleerd tijdens hun werkjaren in Duitsland of Oostenrijk. Voor de soldaten Arnout Groot Wassink en Reinder de Jong levert dit zelfs een cultuurshock op: ze worden in het Nederlands aangesproken door iemand die vier jaar lang in de Rotterdamse scheepsindustrie heeft gewerkt. En hoe kan de eerste vraag van zo'n man anders zijn dan of hij een shaggy mag draaien. Drum, dat had hij zo lang gemist.

Kinderen dringen zich om Sergeant Hendrix

Knuffeldiertjes

Het moeten wachten geeft korporaal Bernard Dames de gelegenheid om een zak te openen en knuffeldiertjes en kledingstukken uit te delen. Bij familie en vrienden verzameld en van zijn laatste verlof meegenomen. Korporaal Henri Wilting is gespecialiseerd in toiletartikelen. Tijdens zijn verblijf in Bosnië moest hij geobsedeerd zijn geraakt door de slechte staat van de gebitten van veel Bosniërs. Kwistig deelt hij zaken als tandpasta en tandenborstels uit aan vrouwen en kinderen in het dorp. Sergeant Ralph Hendrix is een kindervriend en speelt daarom de Kerstman. Als hij een zakje met snoepjes tevoorschijn tovert, staat de gehele jeugd aan hem te trekken. Ook al probeert hij deze een militaire discipline aan te leren door hen in een rij op te stellen, het is aan dovemans oren gericht. Binnen de kortste keren wordt hij, tot vermaak van de moeders, onder de voet gelopen. Alleen door een spelletje met de portofoon slaagt hij er nog in om enige rust te creëren. Als de volledige lading eindelijk is gelost, vertrekken de wagens eindelijk weer richting Busovaca. Een spoor van snoep-papiertjes en lege dozen chocoladeletters achterlatend. De kinderen zijn voor eventjes voorzien van een volle buik, de transporteurs, in woorden van Dames, van een lekker gevoel.

Kpl Bernard Dames: "Het geeft je een lekker gevoel."